

[Clausager.]
 melse med den nye, høje Kronekurs; og dette Arbejde tog Ministeriet fat paa og, det maa jeg sige, har i det væsentlige gennemført det; maaske var det ikke helt færdigt; men i det væsentlige har de gjort det Arbejde, der skulde gøres, og paa hvilket det nuværende Ministerium kan sætte sig til Rette. Og jeg maa sige, at det begyndte jo kønt; alle tre Partier var enige om, at en Regulering skulde til, ikke mindst de Radikale. De havde talt om, at der skulde skæres ned 30—40 pCt. paa de offentlige Udgifter. Saa meget blev det nu slet ikke, men ikke desto mindre faldt de Radikale forholdsvis hurtigt fra. Ved den anden eller tredje Sag, vi havde fat paa, udtømte de deres politiske Kræfter i Kamp med Socialdemokratiet; det var i Kamp om Ulykkesforsikringslovens Omregulering. Der stod der en haard Fægtning mellem Socialdemokratiet og Hr. Ove Rode; mere kunde det radikale Parti ikke taale, saa slækkede de af paa den, og til sidst havnede deovre ved Siden af de Folk, hvis Regering de havde styrtet, og var Venstres ivrigste Modstandere. De Konservative holdt for saa vidt betydelig længere; de holdt ud helt til det meste af den egentlige Omregulering, og først den 21. Marts i Aar kunde de ikke mere. Saa holdt de ogsaa op. Saa var det overstaaet, saa kunde Ministeriet ikke fortsætte længere. Det laa naturligvis i nogen Grad i, at der ikke var Enighed om alle Ting mellem de tre Partier. Der var Enighed om, at der skulde finde en Omregulering Sted, men de to andre Partier havde noget andet, som de betragtede som meget vigtigt. De Radikale var saaledes stærkt optaget af, at Staten skulde foretage en Hjælpeaktion overfor de kriseramte, navnlig Landbrugere, medens de Konservative var stærkt optaget af, at der skulde foretages en Hjælpeaktion overfor Industrien ved aktiv Støtte paa en eller anden Maade, saa der var ikke Enighed. Derfor er det forstaaeligt nok, at der ikke kunde fortsættes. Men det væsentligste af Omreguleringsarbejdet blev gennemført. Begge de Partier, der altsaa var forholdsvis velvillige Støttepartier til at begynde med, optraadte til sidst som aabenbare Modstandere, idet de i skøn Forening jævnedes Vejen for Ministeriet Stauning. Begge Partier blev ved sidste Finanslovaftstemning siddende ned og gjorde det muligt for Socialdemokraterne alene at fælde Ministeriet Madsen-Mygdal. Jeg skal ikke sige noget bebrejdende Ord til de Konservative; de var vist ikke helt klare over, hvorfor de handlede, som de gjorde; det kommer nok

frem en Gang. Til de Radikale skal jeg sige, at det havde været nok saa mandigt, om de, som afgjort hellere vilde have Ministeriet Stauning end Ministeriet Madsen-Mygdal, havde stemt sammen med Socialdemokraterne i Stedet for at blive siddende, men det maa de om. Nu er de Radikale dør, hvor de gik ud fra i 1926; de styrtede Ministeriet Stauning, fordi det ikke vilde skære ned, og de styrtede Ministeriet Madsen-Mygdal i 1929, fordi det skar ned. Nu har de, som sagt, kørt Kompasset rundt, nu er de dør, hvor de gik ud fra. Jeg kan meget godt forstaa, at radikale Vælgere er tilbøjelige til, naar man spørger dem, hvad de mener, at svare: Lad os nu se. Det siger de alle sammen. Det kan jeg forstaa, for efter saadan en Karusseltur er man jo noget bims, saa ved man ikke saa nøje, hvor man er. Det er en underlig Politik. Der er ikke meget Linie i den, i alt Fald er Linien forfærdelig krum. Det kan nu siges, at det kommer ikke os ved. Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, Partiets Formand, siger: I andre skal ikke bekymre jer om vore Forhold. Det er sandt nok, det maa Partiet selv om, men vi har jo Lov til at være interesserede Tilskuere. Det er ganske interessant at se, hvorledes det forløber denne Gang, om det gaar som sidst, eller som det ærede Medlem Hr. Rager i Eftermiddags ønskede, at det maatte gaa, at man ikke gjorde den Dumhed, som man gjorde i 1926 ligeoverfor Socialdemokraterne.

Man ynder ofte at sige, at det gik i Stykker for Venstre; jeg tror, det hedder, at saa brast det for Partiet Venstre. Men jeg vil sige, at der er udført meget i den Tid. Man kan mene om det, hvad man vil, men jeg vil sige, at det er min bestemte Opfattelse, at det var en Lykke for Landet, at vi i de vanskelige Krisetider havde et Venstreministerium. Det er *min* Mening, andre kan have en anden Mening; det skal de have Lov til. Men saadan ser jeg paa det. Jeg ved godt, at det har været uhyre trange og strenge Tider. Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen pegede paa, at det vilde gaa forfærdelig galt for Landbrugerne, hvis de ikke blev hjulpet, for det saa meget sort ud. Jeg kan godt forstaa, at han kunde se saa sort paa det, men lad os være ærlige overfor hinanden, lad os indrømme, at det er gaaet meget bedre, end vi havde ventet. Dette være sagt til Befolkningens Ære. Det er forbavsende, hvor Folk er kommet igennem i de daarlige Tider, rent ud beundringsværdigt. Men saa meget bedre er det da, at man ikke er traadt til med en almindelig Hjælpeaktion, for det